

JAROSLAV HOLOUBEK

Romance o hříšné Margit

Utíkám za rozbřesku slunci vstříc
hlubokým údolím Dyje,
po krásné noci nemám skoro nic
a nevím, která bije.

Jsem hrozen vína na tvém těle,
Rulandské bílé jako žena
a Ryzlink jako muž.
Tramín připomíná tanec,
dokola dokolečka už
točíme se,
samička samec.

A Sauvignon zas pohádkovou vílu
a Frankovka je čerstvá rána v dlani,
Vavřinec dává lásce sílu
a dráždí k milování.

Usedáš na můj klín,
hřebec se ve mně vzpíná,
když nebudeš to ty,
bude tady jiná.

Než poletíme do ráje,
dáme si sklenici vína,
po takovémhle milování
chtěl bych mít s tebou syna.

Slunce si vždycky najde důvod,
aby vyšlo znova,
procitnu a vidím průvod

svých dětí,
táhne se k Louckému klášteru
až od Břevnova.

Jsem větroň, který zhřešil
s manželkou rakouského vinaře,
svedla mě v noci v Šobesu,
u hranic, skoro na čáře.

Snesla ses z nadoblačných výšek
jako anděl
do louky pampelišek.
Vůbec jsem netušil,
že jsi ďábel sám.

Vidíš, cos provedla?
Nedávám ti to za vinu,
historici to možná
jednou přičtou Znovínu.

Před sebou ze Šatova smečku lišek
žene rozlícený chrt,
někde tam dole v Poysdorfu
zhrzený manžel tvůj
tesklivou písni odhání
vlastnoruční smrt.

Vítr se v letu zastavil,
vítr z hor,
Zlatý Denis nás pozdravil,
Denis d'Or
a připravil nám chléb a hry,
a láhev archivního Pinot gris.

V paprscích slunce si mladí bozi
nahoru dolů
Merlot vozí
a po zeleném Veltlínu
si svatý Petr sedá do stínu.

Jsi krásná, vášnivá a druhá,
ostatně ani já nejsem tvůj prvý,
koušeš mě do rtů, do uší,
míchá se česká s rakouskou krví.
Dokud nám víno v žilách nezteplá,
musíme se rozhodnout -
jít do nebe či do pekla.

Utíkám za rozbřesku slunci vstříc,
na rozpažených rukou zvedám nebe,
kdybys mě za něj nedržela,
možná, že zvedl bych i tebe.